

Vec C-296/10

Bianca Purrucker

proti

Guillermovi Vallésovi Pérezovi

(návrh na začatie prejudiciálneho konania
podaný Amtsgericht Stuttgart)

„Súdna spolupráca v občianskych veciach — Právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností — Nariadenie (ES) č. 2201/2003 — Prekážka začatého konania — Žaloba vo veci samej týkajúca sa práva na zverenie dieťaťa do osobnej starostlivosti a návrh na nariadenie predbežného opatrenia týkajúci sa práva na zverenie toho istého dieťaťa do osobnej starostlivosti“

Stanovisko prednesené 4. októbra 2010 – generálny advokát N. Jääskinen . . . I - 11167

Rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 9. novembra 2010 I - 11206

Abstrakt rozsudku

1. *Súdna spolupráca v občianskych veciach — Právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností — Nariadenie č. 2201/2003 — Právomoc v oblasti práva na zverenie do starostlivosti — Prekážka začatého konania (Nariadenie Rady č. 2201/2003, článok 19 ods. 2 a článok 20)*

2. *Súdna spolupráca v občianskych veciach — Právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností — Nariadenie č. 2201/2003 — Právomoc v oblasti práva na zverenie do starostlivosti — Prekážka začatého konania (Nariadenie Rady č. 2201/2003, článok 19 ods. 2)*
3. *Súdna spolupráca v občianskych veciach — Právomoc, uznávanie a výkon rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností — Nariadenie č. 2201/2003 — Právomoc v oblasti práva na zverenie do starostlivosti — Prekážka začatého konania (Nariadenie Rady č. 2201/2003, článok 19 ods. 2)*

1. Ustanovenia článku 19 ods. 2 nariadenia č. 2201/2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 1347/2000, nie sú uplatniteľné, ak súd jedného členského štátu, ktorý začal konať ako prvý vo veci úpravy rodičovských práv a povinností, koná len vo veci nariadenia predbežných opatrení v zmysle článku 20 tohto nariadenia a súd iného členského štátu, ktorý má právomoc podľa toho istého nariadenia na rozhodnutie vo veci samej, koná ako druhý o návrhu na tú istú úpravu, či už dočasne, alebo s konečnou platnosťou.

ktorým sa priznáva právomoc rozhodnúť vo veci samej. Okrem toho uplatnenie uvedeného ustanovenia nebráni obrátiť sa na súd, ktorý má právomoc rozhodnúť vo veci samej. Článok 20 ods. 2 uvedeného nariadenia predchádza akémukoľvek nebezpečenstvu odporujúcich si rozhodnutí medzi rozhodnutím nariaďujúcim predbežné opatrenia v zmysle článku 20 a rozhodnutím prijatým súdom s právomocou na rozhodnutie vo veci samej, pretože stanovuje, že platnosť predbežných opatrení podľa tohto článku 20 ods. 1 zanikne, len čo súd, ktorý má právomoc rozhodovať vo veci samej, prijal opatrenia, ktoré považoval za primerané.

Článok 20 nariadenia č. 2201/2003 nemožno totiž považovať za ustanovenie,

(pozri body 70, 71, 86 a výrok)

2. Skutočnosť, že súd členského štátu začal konať v rámci konania o nariadení predbežných opatrení najmä na účely práva na zverenie detí do starostlivosti alebo že rozhodnutie bolo prijaté v rámci takého konania a že zo žiadneho údajov podaného návrhu alebo prijatého rozhodnutia nevyplýva, že súd konajúci o nariadení predbežných opatrení má právomoc v zmysle nariadenia č. 2201/2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 1347/2000, nevyhnutne nemá za dôsledok vylúčenie záveru, že existuje, ako to prípadne umožňuje vnútroštátne právo tohto členského štátu, návrh vo veci samej spojený s návrhom na nariadenie predbežných opatrení a obsahujúci údaje smerujúce k preukázaniu, že konajúci súd má právomoc v zmysle tohto nariadenia.

V takom kontexte súd, ktorý začal konať ako druhý, musí overiť, či tým, že nariaďuje predbežné opatrenia, rozhodnutie súdu, ktorý začal konať ako prvý, nepredchádza neskoršiemu rozhodnutiu prijatému s lepším poznaním veci a za okolností, ktoré nebudú charakterizované naliehavosťou rozhodnutia. Súd, ktorý začal konať ako druhý, musí okrem iného overiť, či existuje procesná jednotnosť medzi návrhom, ktorý je predmetom

predbežných opatrení, a návrhom v konaní vo veci samej podaným neskôr.

(pozri body 80, 86 a výrok)

3. Ak napriek úsiliu vynaloženému súdom, ktorý začal konať ako druhý, s cieľom informovať sa u účastníka konania, ktorý sa dovoľáva prekážky začatej veci, pred súdom, ktorý začal konať ako prvý, a pred centrálnym orgánom, súd, ktorý začal konať ako druhý, nedisponuje žiadnym dôkazom umožňujúcim určiť predmet a dôvod návrhu podaného pred iným súdom a týkajúcim sa najmä preukázania právomoci tohto súdu podľa nariadenia č. 2201/2003 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie č. 1347/2000, a ak si vzhľadom na osobitné okolnosti záujem dieťaťa vyžaduje prijatie rozhodnutia, ktoré by bolo možné uznať v iných členských štátoch, než je členský štát súdu, ktorý začal konať ako druhý, tomuto súdu prislúcha po dobe primeranej na čakanie na odpovede na formulované otázky pokračovať v skúmaní návrhu, ktorý mu bol podaný. Trvanie tejto primeranej doby musí zohľadňovať prvoradý záujem dieťaťa s prihliadnutím na okolnosti predmetnej veci.

V tomto kontexte treba pripomenúť, že nariadenie č. 2201/2003 má za cieľ v najlepšom záujme dieťaťa umožniť súdu, ktorý je mu najbližší, a ktorý preto

najlepšie pozná jeho situáciu a stav jeho vývoja, prijať potrebné rozhodnutia.

(pozri body 82 – 84, 86 a výrok)